

ABSTRAKT

Diplomová práce *Láska, smrt a psaní: Utrpení XYZ* se zabývá intertextuálním vztahem *Utrpení mladého Werthera* Johanna Wolfganga Goetha, vydaného poprvé v roce 1774, a *Utrpení knížete Sternenhocha* Ladislava Klímy z roku 1928. Ten zůstal v době vzniku druhého textu bez povšimnutí. Přitom obě knihy spojují témata i narativní strategie.

Přítomnost milované osoby je suplementována psáním a její tělo je nahrazeno simulakrem. Zatímco Goethe utrpení lásky estetizuje v návaznosti na sentimentální tradici epistolárního románu, Klíma je ve svém palimpsestu v manýristických intencích transformuje směrem ke grotesce a s využitím excesivní tělesnosti paroduje. V obou případech ovšem psaní milujících – práce, ale i vynalézání paměti – slouží jako doklad, konstruované fantasma jejich lásky, které jediné přežije smrt svého autora a dochová svědectví o citu pro čtenáře.

Práce je rozdělena na dvě části. V první části nazvané Konvergence se ukazují explicitní i implicitní vztahy mezi analyzovanými texty. Druhá část nazvaná Divergence zasazuje texty do širších souvislostí a nachází jejich situovanost na osách několika relevantních teoretických pojmů, jako jsou fantastika, gotika či manýrismus.

KLÍČOVÁ SLOVA

psaní, láska, smrt, utrpení, intertextualita, fantastika, gotika, manýrismus, Johann Wolfgang Goethe, Werther, Ladislav Klíma, Sternenhoch